

Ha Rosie elbukik,
mindketten
vesztünk.

RUCKUS

bajkeverő

„L. J. Shen alaposan kitett magáért.
Imádom ezt a sorozatot.”
– *Kylie Scott, bestsellerszerző*

18+

*Érzsékes
könyvek*

L. J. SHEN

L . J . S H E N

RUCKUS

bajkeverő

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2021

Kristina Lindsey-nek és Sher Masonnek

Betétdalok

Halsey – Hold Me Down

Hey Violet – Guys My Age

Train – Drops of Jupiter

Fall Out Boy – Immortals

Hooverphonic – Mad About You

Sia – Breathe Me

*„Mert lehet, hogy szép a madarak dala,
Tényleg énekelnek, de nem neked,
És ha úgy véled, hogy a telem túl hideg,
A tavaszomat meg sem érdeveled.”*

Erin Hanson

Előhang

Rosie

Mielőtt belevágnánk, talán jobb lenne, ha tisztáznék valamit. A történetem? Nincs boldog végkifejlet. Nem lesz. Nem lehet. Nem számít, mennyire magas vagy jóképű vagy gazdag és elbűvölő a Mesebeli Hercegem.

És az én Mesebeli Hercegemre mindegyik igaz volt. Ó, ő mindez volt, és még sok minden más is.

Egyetlen gond volt velem csak, hogy nem igazán mondhattam a magaménak. Mert a nővéremé volt. De valamit tudnotok kell, mielőtt ítélnétek fölöttem.

Én láttam meg őt először. Én kívántam meg őt először. Én *szerettem bele* először.

De mindennek nem volt semmi jelentősége, amikor Dean „Rukkus” Cole ajka megérintette a nővéremét, méghozzá a szemem látára, aznap, amikor Vicious feltörte Millie szekrényét az iskolában.

Igazság szerint az ilyen pillanatokban az ember sosem tudja eldönteni, hogy a kezdetét jelzik-e valaminek, vagy inkább a végét. Az élet hirtelen megáll, és az ember arra kényszerül, hogy alaposabban is

megvizsgálja a valóságát. És a valóság kész szívás. Higgy nekem, első kézből tudom, hogy mennyire!

Az élet nem igazságos.

Apa jól megragadta a lényegét, amikor tizenhat éves lettem, és el akartam kezdeni randizni. A válasza igen határozott volt.

– Jóságos isten, szó sem lehet róla!

– Miért nem? – A szemhéjam rángatózni kezdett az ingerültségtől. – Millie tizenhat éves korában már randizott. – Ez így is volt. A nővérem négyszer is randizott a postásunk fiával, Erickel Virginiában. Apa viszont felhorkant, és ingatni kezdte a mutatóujját. *Szép próbálkozás!*

– Te nem a nővéred vagy.

– Mire célszól ezzel?

– Tudod, mire.

– Nem, nem tudom. – *De tudtam.*

– Azt jelenti, hogy neked van valamid, ami neki nincs. Ez nem igazságos, de az élet nem igazságos.

Egy újabb tény, amivel nem tudtam vitába szállni. Apa folyton azt mondogatta, hogy valósággal vonzom a nem megfelelő fiúkat, de ez olyan volt, mintha cukormázzal vont volna be egy sárból és rozsdás szögekből álló labdát. Megértettem, hogy miért vannak fenntartásai, komolyan, különösen, mivel mindig is én voltam az ő kis hercegnője. *A tündérbogara.* A szeme fénye.

Eleven voltam, és kíváncsi. Nem volt benne semmi szándékoság. Sőt, igazság szerint sokszor inkább kellemetlen tehernek éreztem. Sűrű szempillák, karamellszínű hajzuhatag, hosszú, alabástromfehér láb, és telt, puha ajak, az arcom legfeltűnőbb része. Minden más kicsi és tökéletesen arányos volt rajtam, és az egészre csábító arckifejezésem tette fel a koronát – mint egy vörös szaténmasni egy

ajándékra –, ami olyan volt, mintha rám tetoválták volna, nem számított, milyen elszántan igyekeztem letörölni.

Magamra vonzottam a figyelmet. A legjobb értelemben. A legrosszabb értelemben. A pokolba, minden értelemben!

Próbáltam meggyőzni magam arról, hogy lesznek majd más fiúk, amikor Dean és Emilia ajka találkozott, nekem pedig parányira zsugorodott a szívem a mellkasomban. De Millie-ből csak egy van.

Különben is, a nővérem megérdemelte a dolgot. Megérdemelte *Deant*. Anya és apa csak velem foglalkozott egész nap, minden áldott nap. Sok barátom volt az iskolában, és a csodálóim egymásnak adták a kilincset az otthonunkban. Minden tekintet rám szegeződött, míg a nővéremet senki sem méltatta egy második pillantásra.

Nem az én hibám volt, de ez kicsit sem enyhített a büntudatomon. A nővérem lett a betegségem és a népszerűségem mellékterméke. Egy magányos tinédzser, aki a festővászon mögé rejtőzött, és akit többnyire elfedett a festék. Mindig csendes volt, a fura és különc ruhái viszont felérték egy kinyilatkoztatással, azokon keresztül üzent a környezetének.

Alaposabban belegondolva, tényleg jobb is, hogy így történt. Aznap, amikor először megakadt a szemem Dean Cole-on, a folyosón, a trigonometria- és az angolirodalom-órám közötti szünetben, azonnal tudtam, hogy ez több egyszerű középiskolai fellángolásnál. Hogy ha az enyém lenne, sosem engedném el. És ez egy veszélyes gondolat volt. Nem engedhettem meg magamnak, hogy eljátszadozzak vele.

Ugyanis az én órám gyorsabban ketyegett. Nem úgy születtem, mint mások.

Volt egy betegségem.

Néha sikerült fölülkerekednem rajta.

Máskor a betegség kerekedett fölül rajtam.

Mindenki kedvenc Rosie-ja hervadozott, de egyetlen virág sem akarná, hogy bárki is a tanúja legyen az elmúlásának.

Különben is, jobb ez így, döntöttem el magamban, amikor Dean birtokba vette Millie ajkát, és közben mindvégig rajtam tartotta a szemét, az élet pedig hirtelen olyan összetetté és gyötrelmessé vált, hogy kétségbeesetten szerettem volna elfutni előle.

Szóval az első sorból nézhettem végig, ahogy az egyetlen srác, aki képes volt megdobogtatni a szívemet és a nővérem beleszerettek egymásba.

A szirmaim pedig szép lassan lehullottak, egyik a másik után.

Mert bár tisztában voltam azzal, hogy az én történetem nem azzal ér majd véget, hogy boldogan éltek, az örökkévalóságig és még azon is túl, mégsem hagyott nyugodni a gondolat, hogy talán mégis lehetne boldog befejezése, bármennyire illékony is.

Dean

A nyár, amikor tizenhét éves lettem, rettenetes volt, de semmi sem készíthetett volna fel a kibaszott fináléra, ami a végén várt rám.

Minden előjel katasztrófát jósolt. Nem lettem volna képes megmondani, melyik út vezet végül oda, de az életem eddigi tapasztalatai alapján igyekeztem megacélozni magam a csapás ellen, aminek köszönhetően a pokolban kötök majd ki.

Végül mindennek egyetlen meggondolatlan, filmekbe illően közhelyes pillanat lett a kirobbantója. Néhány Bud Light sör és pár ügyetlenül megsodort füves cigi, mindössze hetekkel a középiskola harmadik évének a vége előtt.

Vicious vese alakú medencéjénél heverésztünk, és az apja áporodott sörét iszogattuk, mert tudtuk, hogy az idősebb Baron Spencer fedele alatt ezt büntetlenül megtehetjük – az isten szerelmére, kurvára bármit megtehattünk! Voltak lányok is. Be voltak tépve. A kaliforniai Todos Santosban nem sok mindent csinálhatott az ember a nyári szünet közeledtével. Perzselő volt a forrás. A levegő elnehezült, a nap hatalmasra duzzadt, a fű sárgállott, az ifjúság pedig unatkozva dagonyázott problémamentes és céltalan létezésében. Túl lusták voltunk ahhoz, hogy elmenjünk valami olcsó szórakozást keresni magunknak, szóval inkább a medence körül próbáltunk találni valamit, miközben kényelmesen elterülve fetrengtünk a fánk és flamingó alakú gumimatracokon, valamint az Olaszországból hozatott napozóágyakon.

Vicious szülei nem voltak otthon – szinte sosem voltak –, és mindenki tőlem várta, hogy ellássam a társaságot anyaggal. Mivel nem szerettem csalódást okozni senkinek, hoztam magammal egy kis marihuánát és extasyt, amit ők mohón el is tüntettek, anélkül, hogy megköszönték vagy kifizették volna. Úgy gondolták, hogy egy gazdag, füvezős anyaszomorító vagyok, akinek legfeljebb annyira van szüksége több pénzre, mint amennyire Pamela Andersonnak nagyobb mellekre, és ebben részben igazuk is volt. Én pedig amúgy sem csináltam soha a bolhából elefántot, szóval nem hoztam szóba a dolgot.

Az egyik lány, egy Georgia nevű szóke, aki egy apró, vörös bikini-ben fitogtatta a domborulatait, próbált felvagni a Polaroid fényképezőgéppel, amit az apja vett neki a legutóbbi nyaralásuk alatt Palm Springsben. Készített pár képet rólunk, fiúkról – Jaimeről, Viciousról, Trentről és rólam –, aztán a fogai közé kapta a frissen

kinyomtatott képeket, és szájból szájba adta át őket mindegyikünknek. A csöcsei úgy buggyantak ki az apró bikinifelsőből, mint a fogkrém a tubusából. Szerettem volna közéjük szorítani a farkamat, és teljes bizonyossággal tudtam, hogy a nap végéig meg is fogom tenni.

– Ó, istenem, ez jóóóóóó lesz! – Georgia a nyomaték kedvéért végtelen mennyiségű ó-t használt a jó szó végén. – Baromi szexi vagy, Cole – dorombolta, amikor lencsevégre kapott, amint felhajtottam a söröm maradékát egy blunttal az ujjaim között, majd öszszegyűrtem a dobozt kemény combomon.

Katt.

A rosszalkodásom bizonyítéka egy kihívó szisszenés kíséretében csusszant ki a fényképezőgépből, Georgia pedig fénylő ajkai közé vette, majd előrehajolt, hogy átadja nekem. Én ráharaptam, aztán a fürdőnadrágomba gyömöszöltem. Georgia követte a tekintetével a kezemet, amikor lejjebb húztam a gumírozott korcot, és láthatóvá tettem a köldököm alatti, világos szőrrel borított, egyenes ösvényt, ami olyan volt, mint egy meghívó a parti hátralévő részére. Georgia jól láthatóan nyelt egy nagyot. A tekintetünk egymásba kapcsolódott, és néma megállapodás született közöttünk a pontos időről és a helyről. Ekkor valaki bombaként csapódott a medencébe, és teljesen összefröcskölte Georgiát, mire ő megrázta a fejét, elakadó lélegzettel felkuncogott, aztán továbbtáncolt a művészeti projektje következő alanyához, a legjobb barátomhoz, Trent Rexrothhoz.

Mindig is úgy terveztem, hogy megsemmisítem a fényképet még mielőtt hazaérnék. A kibaszott extasyt okolom, amiért megfélelkeztem róla. Végül az anyám talált rá, aztán végighallgathattam az apám csendes kioktatásainak egyikét, amelyek mindig is úgy hatottak rám, mint az arzén, ami belülről mérgezi az embert. És mivel végződött

az egész? Kényszerítették, hogy a kibaszott nagybátyámnál töltssem a nyári szünetet, akit igazán ki nem állhattam.

Persze eszembe sem jutott vitába szállni velük a dolog miatt. Még csak az hiányzott volna, hogy felkavarjam az állóvizet, és veszélybe sodorjam valamivel a harvardi továbbtanulásom esélyét egy évvel az érettségi előtt. Keményen megdolgoztam azért a jövőért, azért az életstílusért. Ott lebegett előttem teljes glóriájában a gazdagság, a kiváltságosság, a magánrepülőgépek, az üdülési jogok és az éves hamp-toni nyaralások ígéretével, a maga elcseszett módján. Ez az élet lényege. Amikor valami jó dolog hullik az öledbe, nem egyszerűen belekapaszkodsz a nyavalyásba, olyan keményen markolod meg, hogy majdnem összetörik a kezedben.

Egy újabb lecke, amit túlságosan későn sikerült megtanulnom.

Mindegy is. Így történt, hogy kénytelen voltam Alabamába repülni, ahol két teljes hónapig kellett dekkolnom a középiskola utolsó tanéve előtt egy kibaszott farmon.

Trent, Jaime és Vicious a megszokott terepen töltötte a nyarat, ivott, cigizett és csajozott. Én egy monoklival a szemem körül tértem haza, ami Mr. Donald Whittaker, alias Bagoly nagyvonalú ajándéka volt egy éjszaka után, ami örökre megváltoztatott.

– Az élet olyan, mint az igazságszolgáltatás – közölte velem Eli Cole, az ügyvédem/apám, mielőtt felszálltam volna a Birmingham-be tartó repülőre. – Nem mindig igazságos.

És kurvára igaza volt!

Azon a nyáron arra kényszerültem, hogy az elejétől a végéig elolvassam a Bibliát. Bagoly azt mondta a szüleimnek, hogy ő egy újjászületett keresztény, és szereti tanulmányozni a szentírást. Ezt azal támasztotta alá, hogy azt olvastatta velem az ebédszüneteinkben.

Egy rozskenyeres, sonkás szendvics és az Ótestamentum formájában mutatta meg nekem, milyen is az, amikor nem seggfej, mert máskülönben elég rettenetesen viselkedett velem.

Whittaker mezőgazdasági munkás volt. Már amikor elég józan volt ahhoz, hogy képes legyen bármit is csinálni. Kinevezett az istállófiújának. Én belementem a dologba, főként azért, mert munka után mindennap megújjazhattam a szomszédja lányát.

A szomszéd lány azt hitte, hogy valamiféle híresség vagyok, csak mert nem délies akcentussal beszéltem, és volt kocsim. Nekem pedig eszembe sem jutott összezúzni az álmát, pláne mivel olyan lelkes tanítványnak bizonyult szexuális téren.

Amikor Bagoly a Bibliáról prédikált nekem, ráhagytam a dolgot, mert a másik lehetőség az lett volna, hogy a szénában verekedjek vele, amíg az egyikünk ájultan össze nem esik. Azt hiszem, a szüleim azt próbálták a fejembe verni ezzel, hogy az élet nem csak a drága kocsikról és a síelésről szól. Bagoly és a felesége olyanok voltak, mint valami kézikönyv arról, hogy hogyan éljen meg az ember minimálbérből. Szóval minden áldott reggel, amikor felébredtem, feltettem magamnak a kérdést, hogy ugyan mi két hónap egy egész kibaszott élethez képest.

Elég sok örült történet akadt a Bibliában: vérfertőzés, fitymagyűjtemény, Jákob harca az angyallal – esküszöm, ez a könyv már nagyjából a második fejezet után elérte a csúcspontját, és onnantól kezdve egyre hanyatlott a sztori minősége, egyik valószerűtlen esemény követte a másikat. Volt azonban egy történet, ami igazán megragadott, már azelőtt is, hogy találkoztam volna Rosie LeBlanc-nal.

Teremtés könyve, 27. fejezet. Jákob a bácsikájához, Lábánhoz költözött, és beleszeretett Ráhelbe, Lábán két lánya közül a fiatalabba. Ráhel kibaszottul szexi volt, vad és kecses, gyakorlatilag egy

igazi bombázó (ahogy a Bibliában is jelezték, bár nem ennyire bő lére eresztve).

Lábán és Jákob üzletet kötöttek egymással. Ha Jákob hét éven keresztül dolgozik Lábánnak, elveheti feleségül a lányát.

Jákob tette, amire utasították – keményen robotolt a tűző napon, nap nap után. Amikor letelt a hét év, Lábán végül felkereste Jákobot, és közölte vele, hogy feleségül veheti a lányát.

De volt egy bökkenő: Lábán nem Ráhelt adta neki, hanem a nővérét, Leát.

Lea jó asszony volt. Jákob tudta ezt.

Kedves, érzékeny és jóságos, igazán édes, viszont gyenge szemű (ismét csak kicsit átfogalmazva, kivéve a szemre vonatkozó részt. Az a szarság tényleg benne volt a Bibliában!).

De nem Ráhel volt.

Nem Ráhel volt, Jákob viszont Ráhelt akarta. Mindig is azt a kibaszott Ráhelt.

Jákob vitatkozott, harcolt, és próbált észérvekkkel hatni a bácsikájára, de végül alulmaradt vele szemben. Az élet már akkoriban is olyan volt, mint az igazságszolgáltatás. Minden, csak nem igazságos.

– Újabb hétévnyi munka – ígérte Lábán –, és megengedem, hogy feleségül vedd Ráhelt is.

Szóval Jákob várt.

Lesben állt.

És *epekedett*.

Ami, mint azt bárki, akinek van egy szemernyi esze, tudja, semmi másra nem jó, csak arra, hogy még kétségbeesettebben kívánd a megszállottságod tárgyát.

Teltek az évek. Lassan. Fájdalmasan. Bénítóan.

Jákob ezalatt Leával élt.

Nem szenvedett. Nem igazán. Lea jó volt hozzá. Egy biztos pont. Gyermekkel ajándékozta meg – és ez, mint azt később Jákob megtudta, olyasmi volt, ami Ráhelnek nehézséget okozott.

Jákob tudta, mit akar, és talán Lea úgy nézett ki, mint Ráhel, lehet, hogy még az illata is olyan volt, mint Ráhelnek – bassza meg, talán még a tapintása is olyan volt, mint neki –, de mégsem Ráhel volt.

Tizennégy évébe került, de Jákob végül elnyerte Ráhel kezét.

Ráhelt Isten talán nem áldotta meg, amíg Leát igen, de a helyzet az volt, hogy Ráhelnek nem is volt szüksége áldásra.

Mert őt szerették.

És az igazságszolgáltatással, valamint az étellel ellentétben a szerelem *igazságos* volt.

Sőt, ami még ennél is fontosabb: a szerelem végső soron elég volt.

Mert a szerelem felért a kibaszott mindenséggel.

A középiskola utolsó évének hetedik hetében egy újabb katasztrófa döntött úgy, hogy látványosan a képembe robban. Rosie LeBlancnak hívták, és olyan volt a szeme, mint egy befagyott tó az alaszakai télben. *Olyan* kék.

A mi-a-fasz-pillanat akkor következett be, amikor Rosie kinyitotta a Vicious birtokán álló szolgálati lakás ajtaját. Olyan volt, mintha valaki megragadta és meg is csavarta volna a golyóimat. Mert ő nem Millie volt. Úgy nézett ki, mint Millie – nagyjából –, csak karcsúbb volt, és alacsonyabb. Teltebb az ajka, magasabb a járomcsontja, a füle pedig olyan apró és hegyes, mint egy pajkos tündérnek. Viszont az ő

öltözékében nem volt semmi furcsa, nem úgy, mint Emiliáéban. Tengericsillagos papucs volt a lábán, és egy, a térdénél felhasított, fekete farmert, valamint egy rongyos, fekete, kapucnis pulóvert viselt, rajta egy olyan zenekar fehérrel nyomtatott nevével, amit nem ismertem. Szeretett volna beolvadni, de mint később kiderült, az volt a sorsa, hogy úgy tűnjön ki a tömegből, mint egy kibaszott világítótorony.

Pokolian vörös lett az arca, majd a vörösség lekúszott egészen a gallérjáig, és ez elárult mindent, amit tudnom kellett. Ő új volt a számomra, de én egy ismerős arc voltam neki. Egy arc, amit tanulmányozott, amit ismert, és alaposan megnézett magának. Le sem vette róla a szemét.

– Mi ez, valami titkos bámulási verseny? – Azonnal magához tért. Volt valami a hangjában, ami már-már természetellenesnek hatott. Túl halk volt. Túl rekedtes. Túlságosan egyedi. – Mert már huszonhárom másodperc is eltelt azóta, hogy ajtót nyitottam, de te még mindig nem mutatkoztál be. Ráadásul mindössze kétszer pislogtál.

Eredetileg azért bukkantam fel, hogy randevúra hívjam Emilia LeBlanc-t. Hogy sarokba szorítsam őt, mint valami csapdába esett állatot, bármiféle menekülőút nélkül. Emilia nem volt hajlandó megadni nekem a telefonszámát. Mivel a vadászat a véreben volt, türelmesen vártam, amíg elég közel nem kerül hozzám ahhoz, hogy rávethessem magam, de azért nem ártott néha-néha ránézni a prédára. Az igazsághoz azonban hozzátartozik, hogy az udvarlásom nem igazán Emiliának szólt. A hajsza izgalma mindig is megbizsergette a golyóimat, és Emilia olyan kihívást jelentett számomra, mint amilyet egyetlen másik lány sem. Új hús volt, én pedig egy igazi, kielégíthetetlen ragadozó. De álomban sem gondoltam volna, hogy *erre* bukkanak.

Ez kurvára megváltoztatott mindent.

Úgy álltam ott, mint aki megnémult, és csábító, mégis önelégült mosolyt villantottam Rosie felé. Incselkedtem *vele*, mert valamilyen szinten ő is incselkedett *velem*. És abban a pillanatban felmerült bennem, hogy talán nem is én vagyok a vadász. A másodperc egy töredékéig inkább olyan voltam, mint Elmer Fudd az erdőben, aki épp akkor látott meg egy felbőszült anyatigrist, amikor kifogyott a golyó a puskájából.

– Tud ez egyáltalán beszélni? – A tigris összevonta világos szemöldökét, majd előrehajolt, és megbökte a mellkasomat aprócska karjával. Azt mondta rám, hogy *ez*.

Gúnyt űzött belőlem. Aláásta a tekintélyemet. Szándékosan ingerelt.

Magamra öltöttem a legártatlanabb arckifejezésemet (ez a szarság eleve nehéz volt nekem, mert már azelőtt elfelejtettem, mi is az ártatlanság, hogy a köldökzsinóromat a kukába hajították volna), majd összeszorítottam a fogamat az ajkam rejtekében, és nemet intettem a fejemmel.

– Nem tudsz beszélni? – Rosie keresztbe tette a karját, majd az ajtókeretnek támaszkodott, és kétkedőn felvonta a szemöldökét.

Ismét megráztam a fejem, és magamba fojtottam egy hatalmas mosolyt.

– Csak süketelsz. Láttalak az iskolában. Dean Cole. Mindenki Ruckusnak, vagyis bajkeverőnek hív. Nagyon is tudsz beszélni, sőt, a legtöbbször úgy tűnik, mintha képtelen lennél befogni a szádát.

Azt a kurva! Ez az, te kis tündér! Palackozd be ezt az indulatot, és tedd félre arra az időre, amikor majd az ágyamba viszlek!

Ahhoz, hogy érthetőbb legyen a meglepetésem, tudnotok kell, soha egyetlen lány sem beszélt még így velem. Még Millie sem. Pedig

úgy tűnt, hogy egyedül Millie-re nincs semmiféle hatással tipikusan amerikai, szexi-sportoló, letépm-a-bugyidat-a-fogaimmal vonzerőm. A pokolba is, hiszen éppen emiatt figyeltem fel rá!

De, mint már említettem, a tervek néha megváltoznak. Nem mintha randiztunk volna akár csak egyszer is Millie-vel. Az elmúlt pár hétben kajtattam utána az iskolában, mérlegelgettem, vajon megéri-e a fáradságot, de most, hogy láttam, miről is maradtam le – erről a tüzes kis nőszemélyről –, elérkezett az ideje, hogy melegségre leljek örült lángjainál.

Újabb önelégült, célzatos vigyor jelent meg az arcomon. Éppen ennek köszönhettem a Ruckus becenevet, amit két évvel ezelőtt akasztottak rám az All Saintsben. Mert valóban bajkeverő voltam. Kibaszottul kiszámíthatatlanul viselkedtem, anarchiát szítottam, bárhová is mentem. Ezzel mindenki tisztában volt. A tanárok, a diákok, Followhill igazgatónő, sőt, még a helyi seriff is.

Ha kábítószerekre volt szükséged, hozzám jöttél. Ha egy jó partit akartál, én voltam a te embered. Ha egy elképesztően jó numerára vágtyál, hozzám fordultál – vagyis inkább *rám*. És önelégült vigyorgom – amit azóta gyakorolgattam, mióta betöltöttem az ötödik életéveimet –, pontosan ezt üzenté a világnak.

Ha valami romlott és piszkos és szórakoztató – akkor benne vagyok!

És ez a lány? Úgy tűnt, nagyon szórakoztató lenne megrontani.

Végigfuttatta a tekintetét az ajkamon. Elnehezült szemhéjjal. Vágyakozóan. Megrészegülten. Könnyű volt olvasni a szeméből. Középsiskolás csajok. Bár ez a példány itt nem mosolygott olyan szélesen, mint a többi. Nem is szólított fel némán arra, hogy flörtöljek vele.

– Tudsz beszélni – bökte ki vádlón némi köhécselés kíséretében, én pedig beszívtam az alsó ajkamat, aztán kieresztettem. Lassan. Kiszámított mozdulattal. Kihívóan.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Talán mégis ismerek néhány szót – sziszegtem az arcába hajolva.
– Akarsz hallani párat az érdekesebbek közül? – A legszívesebben végigfuttattam volna a testén a tekintetemet, de az agyam azt tanácsolta, várjak még vele, és úgy döntöttem, hogy hallgatok rá.

Laza voltam.

Agyafúrt.

Viszont évek óta először fogalmam sem volt arról, hogy mi a faszt művelek.

Rosie megeresztett egy félmosolyt, amitől teljesen elállt a szavam. Olyan sok szót sűrített bele ebbe az egyetlen megnyilvánulásba. Közölte vele, hogy a megpuhítására tett kísérletem egyáltalán nem nyűgözte le. Elárulta, hogy tetszem neki – igen –, és fel is figyelt rám – persze –, de ügyetlen, nyegle flörtölésnél többre lesz szükség, amennyiben célba akarok érní.

Bárhol is legyen ez a cél, én készen álltam az utazásra.

– Nem tudom, akarok? – húzta az időt Rosie, és még csak fel sem tűnt neki, hogy ezt teszi. Leszegtem az államot, és előrehajoltam. Nagy termetű voltam, figyelmet követeltem, magabiztosság áradt belőlem. És elég zűrös voltam. Valószínűleg már az ő fülébe is eljutottak a történetek, de ha még nem, hamarosan úgyis megtudja majd.

– Szerintem igen – mondtam neki.

Két perccel ezelőtt még elszántan randizni akartam a testvérével – fogadni mertem volna, hogy a nővére lehet, mert ez a csaj itt fiatalabbnak látszott, és különben is tudtam volna arról, ha végzős lett volna –, erre tessék, a sors akaratából ő nyitott ajtót, és nekem máris megváltoztak a terveim.

Bébi LeBlanc furcsán nézett rám, kihívóan arra biztatott, hogy folytassam. Már éppen szóra nyitottam volna a számat, de akkor